

Satakunnan ammattikorkeakoulu
Satakunta University of Applied Sciences

JOONA HEIKKILÄ

Keppikauppa

Todellisuuden rajamailla

KUVATAITEEN TUTKINTO-OHJELMA
2025

TIIVISTELMÄ

Heikkilä, Joonas: Keppikauppa, Todellisuuden rajamailla
Opinnäytetyö, AMK
Kuvataiteen ammattikorkeakoulututkinto
Toukokuu 2025
Sivumäärä: 25

Opinnäytetyö Keppikauppa - Todellisuuden rajamailla, tarkastelee todellisuuden rakentumista taiteellisen työskentelyn, rituaalimagian ja performanssitaiteen näkökulmista. Työssä yhdistyvät teoreettinen viitekehys ja taiteellinen prosessi, joiden kautta tutkitaan subjektiivisen ja objektiivisen todellisuuden rajoja.

Teoreettisessa osuudessa käsitellään magian ja rituaalimagian historiaa, erityisesti sen suomalaisia juuria, sekä sen yhteyksiä performanssitaiteeseen. Esille nousevat muun muassa shamanismi, loitsut ja symbolinen toiminta sekä länsimainen okkultismi

Taiteellinen osuus kuvaa tekijän henkilökohtaista kehitystä; siirtymää raskaita tunteita purkavasta taiteesta kohti iloa, leikkiä ja sisäisen lapsen aktivoimista. Työ huipentuu Keppikauppa-performanssiin, jossa yleisö osallistuu rahattomaan vaihtokauppaan taikaesineiden avulla. Performanssi haastaa rahan hallitsemää arvojärjestelmää ja kutsuu kokijan pohtimaan arvoa, merkitystä ja todellisuuden rakentumista uudella tavalla.

Opinnäytetyö osoittaa, miten taiteellinen toiminta voi vaikuttaa yksilön kokemukseen todellisuudesta ja haastaa vallitsevia arvojärjestelmiä. Performanssi toimii välineenä sisäisen ja ulkoisen maailman välisen suhteen tutkimisessa, sekä merkityksellisyyden rakentamisessa taiteen keinoin.

Avainsanat: todellisuus, subjektiivinen todellisuus, objektiivinen todellisuus, magia, rituaalimagia, performanssi

ABSTRACT

Heikkilä, Joonas: Stickstore, At the edge of reality

Bachelor's thesis

Degree programme in Fine Arts

May 2025

Number of pages: 25

The thesis *Stickstore - At the Edge of Reality* explores the construction of reality through artistic practice, ritual magic, and performance art. It combines a theoretical framework and an artistic process to examine the boundaries between subjective and objective reality.

The theoretical section discusses the history of ritual magic, with a particular focus on its Finnish roots, and its connections to performance art. Key topics include shamanism, incantations, symbolic action, and Western occult traditions.

The artistic section reflects the author's personal development - a transition from art rooted in emotional struggle to one based on joy, play, and reawakening the inner child. The thesis culminates in the *Stickstore* performance, where participants engage in non-monetary exchange using magical objects. The performance challenges conventional value systems based on money and invites the audience to reflect on meaning, value, and the construction of reality in new ways.

The thesis demonstrates how artistic action can influence an individual's experience of reality and question prevailing systems of value. The performance acts as a tool for exploring the relationship between the inner and outer worlds and for building meaning through art.

Keywords: reality, subjective reality, objective reality, magic, ritual magic, performance

SISÄLLYS

1 JOHDANTO	5
1.1 Johdatus	5
1.2 Takaisin maan pinnalle	7
2 SUBJEKTIIVINEN JA OBJEKTIIVINEN TODELLISUUS	7
2.1 Todellisuuden määritelmät	7
2.2 Miten nämä todellisuudet yhdistyvät?	8
2.3 Subjektiiivisen todellisuuden vaikutus objektiiviseen todellisuuteen	9
3 MAGIAN LYHYT HISTORIA	10
3.1 Rituaalimagia	11
3.2 Rituaalimagia ja performanssi	12
3.3 Alesteir Crowley	12
4 PROSESSINI	13
4.1 Turmiolliset tunteet	13
4.2 Ilon pilkahduksia	14
4.3 Pelko	16
4.4 Kirjoituskone	17
4.5 Leikki	18
4.6 Esineet	20
5 KEPPIKAUPPA	21
5.1 Keppien työstäminen	21
5.2 Kaupankäynti	22
6 MITEN KEPPIKAUPPA MUOVAA KOKIJAN TODELLISUUTTA	23
6.1 Vaikuttaako tämä objektiiviseen todellisuuteen?	24
LÄHTEET	25

1 JOHDANTO

Tämän johdannon tarkoituksena on auttaa lukijaa astumaan todellisuuteeni rikkomalla mahdollisia ennakko-oletuksia siitä, miltä johdannon tulisi näyttää, tehden tilaa uudelle tavalle ajatella. Käsittelen opinnäytetyössäni todellisuuksia ja niiden eroja, joten haluan aloittaa sukelluksella syvälle alitajuntaani.

Kerron toistuvasta unesta, jonka näen aina aika ajoin. Olen koittanut noudattaa unen logiikkaa mahdollisimman paljon tekstissä, ja hylätä hereillä olevien aivojen arkilogiikan.

1.1 Johdatus

Johdattelen itseäni kohti syvempää viidakkoa, jonka takaa kuullottaa kirkas aurinko. Astun viidakosta pellon laidalle, missä näen vanhan ränsistyneen talon, jota ympäröi kullanhohtoinen heinä. Nopeasti taivas muuttuu purppuraksi, ja tummat pilvet nousevat horisontista. Tuuli yltyy ja huomaan talon ikkunoista hohtavan, kimmeltävän valon. Ryntään talolle, jonka sisältä löydän vanhan miehen. Tämä mies osoittaa lattialla olevaa naista. Naisen kasvot ovat tuskaiset; hän synnyttää. Napanuoran leikkaamiseen vanha mies ojentaa keittiöveitsen. Leikkaan napanuoran ja valosta paljastuu vauvan kasvot. Ne ovat omani. Samassa katson ympärilleni, ja purppuran sävyinen ilma muuttuu toivoa antavan siniseksi. Vaikka vanha mies ja nainen hyökkäävät kimppuuni, en tunne pelkoa. Nappaan vauvan kainalooni ja ryntään ulos sateeseen. Salammat siivittävät askeliani, kun juoksen villipedoiksi muovautuneita ihmishahmoja karkuun. Jatkan juoksuani vesisateessa vauva kainalossa, kunnes vihdoin pääsen pellon laidalta takaisin viidakkoon kasvillisuuden suojaan. Jatkan juoksemista eteenpäin, vaikka tiedän edessäni häämöttävän rotkon olevan syvä. En pelkää mennä sinne. Sininen valo tarttuu

jalkoihini ja liidättää minut viidakon, metsien ja laaksojen yli. Auringon noustessa horisontista, on vaikeaa olla hymyilemättä.

On vaikea luottaa valoon jalkojeni alla, joka kannattelee ja kuljettaa minua eteenpäin, ettei se pudota minua kuolemaan laakson pohjaan. Miksi se kannattelee minua? Minne se vie minua? Miten? Onko sillä väliä? Voin jatkaa valon kannattelemana kohti seuraavaa seikkailua, sillä jonnekin se minua kovaa vauhtia vie. Minulla ei ole muuta vaihtoehtoa, kuin liidellä sen mukana. Jatkamme kulkuamme eteenpäin laakson yläpuolella, jossa näen mäntyjä ja kameleita vierekkäin. Kuin tyhjästä, viereeni kaartaa tällä kertaa violetti valojana, joka on hetken pyörinyt kukkulan ympärillä ja lähtenyt sieltä päin minua kohti. Käyn pyörähtämässä violetin valon kanssa pari kierrosta kukkulan ympäri. Kukkulan takaa huomaan, miten kummun takaraivo avautuu. Paljastaen uumenistaan väreilevät värit, jotka lipuvat rauhallisesti ympärilläni. Palaan kukkulan etupuolelle, missä tämä samainen, joka vastikään näytti normaalilta kukkulalta, onkin muuttunut hymyilemään minulle. Kiertäessäni kukkulaa viimeisen kerran, näen sen takaraivon aukon ommeltuna yhteen kultaisella langalla, jonka pää muistuttaa heinää. Kierrän yhä kukkulaa, vaikka luulin polkuni jo johtavan jonnekin toisaalle. Kierrän siis viimeiset kiertoni ilolla, kuin karusellissa, joka virtaa ylös, yhtä kuin alas. Kiemuroissa hetken kiemurreltuani, muistan kolmannen polun, joka johtaa minut portaikkoon. Näiden portaiden päässä on ovi. Astun ovesta taloon, jonka ikkunoista näen kultaisen pellon uudestaan ja sinisen valoisan taivaalla.

Harhailen keittiössä paistaen lintuja, joita minulle ilmaantui odotettua enemmän. Taivas hohkaa omituisuuttaan, kun jatkan säätämistä keittiössä, mikä toimii sieluni odotushuoneena siihen asti, että pääsen jatkamaan kulkuani vapaana. Henkeni kautta laaksoihin ja niiden ikuisen auringonnousuun. Sen sijaan joudun kohtaamaan fyysisen olomuotoni hitaan ja kivuliaan surkastumisen. Ennen vapautta ruumiini haluaa löytää tarkoituksen olemassaololleen, sillä eihän tämä kaikki voi olla turhan takia? Onko tämä todellista?

1.2 Takaisin maan pinnalle

Nyt kun olen raottanut alitajuntaani teidän suuntaanne, pyydän sinua avaamaan mieltäsi vielä laajemmalle seuraavien sivujen ajan. Kehotan pohtimaan, millaisessa mielenmaisemassa elät, ja mitkä asiat siihen vaikuttavat. Mitkä asiat pysyvät todellisuudessasi vakaina ja mitkä vaihtuvat?

Aloitan avaamalla subjektiivisen ja objektiivisen todellisuuden käsitteitä, sekä kertomalla lyhyesti magian historiasta ja sen yhtäläisyyksistä performanssitaiteen kanssa.

Prosessikappaleessa kerron omasta työskentelystäni ja esineistä, jotka ovat päätyneet keppikauppaan. Samaisessa osiossa käsittelen myös tunteita ja lähtökohtia omalle taiteilijuudelleni.

Pitäkää hatuistanne ja tuolistanne kiinni! Voitte ottaa vierustoveria kädestä, jos jännittää, sillä toivotan teidät tervetulleeksi magian ja todellisuuksien maailmaan! Toivottavasti matka dokumentin läpi on antoisa ja antaa sinulle uusia oivalluksia!

2 SUBJEKTIIVINEN JA OBJEKTIIVINEN TODELLISUUS

Ymmärtääksemme taiteellisen ajatteluni siemenen, haluan avata ensimmäiseksi käsitystäni todellisuuden laadusta. Miten ajattelen kahden todellisuuden makaavan, ja mitkä asiat koen vaikuttavan niihin.

2.1 Todellisuuden määritelmät

Objektiivinen todellisuus on maailma, joka on olemassa riippumatta kenenkään ajatuksista, tunteista tai havainnoista. Objektiivinen todellisuus kattaa pääasiassa kaiken, joka on olemassa, riippumatta siitä, uskooko yksilö

siihen vai ei. Esimerkiksi: maapallo kiertää aurinkoa, tai vesi muodostuu happi- ja vetymolekyyleistä. Näihin asioihin ihminen ei vaikuta.

Subjektiiivinen todellisuus muodostuu yksilön havainnoista, kokemuksista ja siitä, miten hän kokee maailman. Se on siis yksilön sisäinen kokemus todellisuudesta, joka muotoutuu yksilön aistien, uskomusten, tunteiden, muistojen ja kulttuurin mukaan. Esimerkiksi: kaverisi katsoo auringonlaskua ja tuntee surua, kun taas sinä tunnet iloa, tai sinun mielestäsi huoneenlämpö on juuri sopiva, mutta kaverillesi se on liian kylmä. Molemmat näistä ovat yhtä todellisia kokijalleen, vaikka ne eriävät keskenään.

2.2 Miten nämä todellisuudet yhdistyvät?

Ihmiset elävät objektiivisessä todellisuudessa, mutta pääsevät käsiksi siihen vain subjektiivisen todellisuuden kautta (Benedetti, 2008, s. 45). Koemme maailman aina aistien, aivojen ja kulttuuristen taustojen kautta. Väittäisin, ettemme tiedä todellista objektiivista todellisuutta. Ihmisen kokemus on aina subjektiivista, ja tietoisuus muovaa maailmankuvaa ja reaktiota ympäristöön. Subjektiiivisen kokemuksen kautta ihminen rakentaa merkityksiä ja vaikuttaa sosiaaliseen todellisuuteen (Jung, 1964, s. 24; Bourdieu, 1972, s. 101). Olemme kuitenkin ihmiskuntana kehittäneet tieteellisiä instrumentteja, joilla pyrimme vähentämään subjektiivista taipumustamme, kuten lämpömittari ja teleskooppi.

Objektiivinen todellisuus on siis ihmisestä riippumaton maailma, joka ei muutu yksilön psykologian mukaan. Subjektiiivinen todellisuus on maailma meidän sisällämme, joka luodaan objektiivisen todellisuuden, kulttuurin ja itsemme pohjalta. Objektiivinen todellisuus on yleensä vakaa ja muuttumaton, missä subjektiivinen todellisuus vaihtelee ja muuttuu jatkuvasti. Tiede, filosofia ja taide pyrkii usein yhdistämään nämä todellisuuden tasot.

2.3 Subjektiiivisen todellisuuden vaikutus objektiiviseen todellisuuteen

Vaikka subjektiiiviset kokemukset ovat sisällämme, voivat ne aiheuttaa todellisia, ulkoisia muutoksia maailmassamme (Benedetti, 2008, s. 45). Tunteet, uskomukset ja havainnot motivoivat tekoja, jotka muuttavat objektiivista ympäristöä. Esimerkiksi: olen ylittämässä kapeaa siltaa, mutta sillan puolivälissä olen vakuuttunut sillan vaarallisuudesta ja hidastan. Tämä uskomus vaikuttaa käyttäytymiseeni; hidastan kävelynopeuttani, mikä vaikuttaa muiden siltaa ylittävien tahtiin. Näin vaikutan omalla toiminnallani heidän todellisuuteensa. Raha on myös hyvä esimerkki, sillä miljardit ihmiset uskovat sen arvoon. Täten rahasta on tullut arvokas.

Psykosomaattiset vaikutukset ovat myös osa subjektiiivista todellisuutta, joka valuu objektiiviseen todellisuuteen. Jos uskot olevasi sairas, alkaa sinulle ilmaantumaan oireita. Sama käy toisinpäin; jos uskot olevasi terve, alat tervehtymään (Benedetti, 2014, s. 23).

Massatietoisuus ja kulttuuri muovaavat objektiivista todellisuutta. Uskonto, taide ja politiikka, mitkä perustuvat subjektiiivisten todellisuuksien kollektiiviin, muovaavat sivilisaatioita, kaupunkeja, lakeja, sotia ja taloutta.

Subjektiiivisella voimalla on kuitenkin rajansa. Vaikka kuinka kovaa uskoisit kykeneväsi lentämään, ei se kuitenkaan ole mahdollista. Subjektiiivisella todellisuudella ei siis voi muovata fysiikan lakeja uudestaan, mutta sillä voi muokata vuorovaikutusta näitä lakeja kohtaan. Ihmiset uskoivat, että he voivat lentää, mikä johti lentokoneen kehitykseen.

Objektiiivista todellisuutta voi kuitenkin muokata subjektiiivisellä todellisuudella. Ihmisen käyttäytymisen, psykosomaattisten vaikutusten, kulttuurijärjestelmien ja rituaalien kautta. Subjektiiivinen todellisuus ei kuitenkaan pysty muokkaamaan objektiivisen todellisuuden fysiikan lakeja.

Magia pyrkii muuttamaan yksilön sisäistä maailmaa symbolien, tunteiden, fokuksen ja tahdonvoiman kautta. Performanssitaide mm. ulkoistaa sisäisen

muutoksen julkisesti, ärsykerikkaan rituaalin muodossa. Sisäisen maailman muuttuminen voi johtaa erilaisiin ulkoisiin käytösmalleihin, jotka voivat saada aikaan todellisia ulkoisia muutoksia.

3 MAGIAN LYHYT HISTORIA

Magialla on hyvin syvät juuret Suomessa, etenkin animistisissa ja shamanistisissa traditioissa, Suomen alkuperäiskansojen uskossa. Shamaanit ja noaidit mm. kommunikoivat henkien kanssa, paransivat, sekä vaikuttivat säähän ja metsästysonneen loitsimalla, uhraamalla ja käyttämällä amuletteja (Stark, 2006, s. 45; Hukantaival, 2021, s. 155). Luonto nähtiin olevan täynnä henkiä, joita voitiin tarvittaessa pyytää apuun.

Kristinuskon levitessä Suomeen keskiajalla, n. 1100–1500-luvulla, monet vanhat maagiset perinteet poistettiin tai niihin yhdistettiin kristillisiä elementtejä. Esimerkiksi kristillisten pyhimysten rukoilu liitettiin loitsuihin ja rituaaleihin. Kansanparantajat ja tietäjät pitivät kuitenkin asemansa (Toivo, 2016, s. 5). He käyttivät lääkeyrtejä, lumouksia ja loitsuja. Näihin aikoihin jotkut maagiset praktikat demonisoitiin, ja ne yhdistettiin noituuteen.

Varhaismodernin aikaan, n. 1500–1700-luvulla, myös Suomessa oli noitavainoja. Ne erosivat kuitenkin Keski-Euroopan noitavainoista siinä mielessä, että useimmat syytetyistä olivat miehiä, toisin kuin muualla Euroopassa noituudesta syytetyt olivat usein naispuolisia. Nämä syytetyt miehet olivat juuri noita edellä mainittuja tietäjiä ja kansanparantajia (Stark, 2006, s. 47). Suomalaiset oikeudenkäynnit keskittyivät enemmän haitalliseen magiaan (maleficum), kuin paholaisen palvontaan.

1800-luvulla romanttisen nationalismin aikaan mielenkiinto suomalaista magiaa kohtaan heräsi uudelleen kansallisen identiteetti liikkeen myötä. Näinä aikoina Elias Lönnrot keräsi kansanrunoutta, ja säilöi monia loitsuja

sekä maagisia uskoja kansalliseepokseemme, Kalevalaan. Kalevalassa on paljon loitsuja ja magiaa, joista vahvin esimerkki on Väinämöisen voimakas laulu, jonka avulla hän saa tehtyä maagisia tekoja (Nelson, 1999, s. 24).

Modernissa ajassa magia on säilynyt kansanuskossa, uuspakanallisissa liikkeissä, sekä populaarikulttuurissa. New age -liikkeen myötä, Suomessa harjoitetaan myös muualta tulleita hengellisiä rituaaleja. Perinteiset suomalaiset loitsut ja rituaalit näkyvät edelleen nykyajan hengellisyydessä (Hukantaival, 2021, s. 172).

3.1 Rituaalimagia

Kuten magialla ylipäätään, on myös rituaalimagialla yhtä syvät juuret suomalaisessa historiassa. Nämä juuret kietoutuvat shamanismiin, kansanparannukseen ja luontoon pohjautuviin uskontoihin. Rituaalimagia nähtiin käytännöllisenä, sillä sillä parannettiin ihmisiä ja saalisonnea. Rituaaleihin kuului usein spesifejä, toistettuja akteja sekä loitsujen lausuntaa. Uhraukset hengille ja taikaesineiden käyttö kuului myös rituaaleihin. (Eliade, 1959, s. 12; Carroll, 1987, s. 29).

Pääkohdat suomalaisessa rituaalimagiassa ovat henkien manaus, tietäjät, loitsuaminen ja taikaesineet. Henkien manauksissa pyydettiin luonnonelementtien henkiä apuun, mm. puhdistamaan tiloja ja parantamaan sairaita. Tietäjät, jotka olivat rituaalien eksperttejä, suorittivat parannusta, selvänäköisyyttä, sekä suojausta ja kirousta loitsimalla. Loitsuaminen oli maagisina pidettyjen sanojen veisausta rytmillisesti, jolla uskottiin tekevän vaikutusta ympäröivään maailmaan. Taikaesineitä, kuten amuletteja ja sauvoja käytettiin rituaaleissa. Rituaalimagian nähtiin omaavan todellista voimaa, joka saattoi olla myös vaarallista, mikäli sitä käytettiin väärin.

Esimerkkejä suomalaisista rituaaleista: Tietäjä loitsuaa samalla kun sitoo yhdeksän solmua naruun, sitoakseen potilaan sairauden. Pyhän puun ympäri

kiertäminen spiraalimaisesti (Stark, 2006, s 108) ja henkien pyytäminen apuun. Saunarituaaleja käytettiin parantamiseen, jossa pahat henget löylytettiin ulos.

3.2 Rituaalimagia ja performanssi

Rituaalimagiassa käytetään jäsenneltyjä, symbolisia aktioita, joiden tarkoituksena on vaikuttaa henkisiin tai metafyyisiin voimiin. Rituaaleissa on usein tarkat koreografiset eleet sekä loitsuja, rukouksia ja asuja. Näiden lisäksi rituaaleissa käytetään usein taikakaluja, kuten miekkoja, sauvoja ja tikareita. Pohjimmiltaan rituaalimagia on hyvin performatiivista (Fischer-Lichte, 2008, s. 20). Se käyttää toistoa, symboliikkaa ja teatraalisia elementtejä, herättääkseen tunteellisia, henkisiä ja psykologisia vaikutuksia siihen osallistuville.

Performanssitäiteessä taiteilijat käyttävät näitä samoja aspekteja luodakseen merkityksen tunnetta ja herättääkseen emotionaalista reaktiota osallistujille ja katsojille. Varsinkin 1960-luvun jälkeen performansseissa on lainattu rituaalimagian elementtejä, kuten asuja tai alastomuutta, keinona korostaa transformaatiota. Taiteilijat lainaavat myös toistuvia koreografisia ja symbolisia eleitä, sekä keskittymistä tietoisuuden muuntamiseen. Moni performanssitäiteilijä käyttää rituaalien rakenteita haastaakseen todellisuutta, muuttaakseen identiteettiä tai luodakseen yhteisöllisiä kokemuksia, siinä missä rituaalimagia tähtää muuttamaan todellisuutta, itseään tai hengellistä maailmaa.

3.3 Alesteir Crowley

On miltei mahdotonta puhua rituaalimagiasta ja sen vaikutuksesta taiteeseen, mainitsematta Alesteir Crowleyta (1875–1947.) Hän oli englantilainen okkultisti, seremoniamaagikko ja kirjailija. Crowley loi komplekseja maagisia riittejä hänen rituaalikäytäntönsä, jota hän kutsui nimellä "Thelema." Hänen rituaaleihinsa kuului yleensä pyhät paikat, yksityiskohtaiset asut, symboliset toistuvat eleet, puhetta kuten runoja ja loitsuja sekä käskyjä, ja joskus jopa

julkisen performanssin eleitä, kuten musiikkia ja valoja. Crowley'n rituaalit eivät olleet vain privaatteja, vaan teatraalisia kokemuksia, jotka suunniteltiin muokkaamaan tietoisuutta. Hän kirjoitti näytelmän ”The Rite of Eleusis” (1910), joka oli sarja julkisia esityksiä Lontoossa, jossa näyttelijät suorittivat maagisia rituaaleja yleisön edessä. Esityksissä sekoitettiin teatteria, rituaalia ja okkultistista filosofiaa. Näytelmä nähtiin aikanaan radikaalina, ja moni performanssitaiteilija 1960- ja 1970-luvulla otti inspiraatiota Crowley'n näytelmästä. Esim. Genesis P-Orridge ja The Temple of Psychik Youth, jotka erityisesti käyttivät rituaalimagiaa performansseissaan tutkiakseen identiteettiä, kehon rajoja sekä tietoisuutta.

Crowley'n rituaalimagiasta tuli pohja performanssitaiteilijoille siinä määrin, miten he voivat käyttää symboliikkaa, intensiivisyyttä ja fyysisiä tekoja saadakseen aikaan järjestyttäviä sisäisiä muutoksia, ei vain viihdyttääkseen.

4 PROSESSINI

Haluan avata taiteellisen työskentelyn prosessia, sillä koen sen tarpeelliseksi osaksi todellisuuteni hahmottamisessa. Työskentelyni on muovautunut vuosien saatossa, mutta pääpiirteet ovat pysyneet samana.

4.1 Turmiolliset tunteet

Olin pitkälti käyttänyt kuvataidetta erilaisten tunteiden purkamiseen, jonka jälkeen tuli vasta työn fyysinen olomuoto. Pääasiana oli tunteet, joista oli tarve päästä pois. Tunteita, joita koin vaikeaksi sanoittaa, enkä osannut purkaa niitä terveellä tavalla. Maalauksen koin vähiten haitalliseksi muodoksi päästä purkamaan ja ilmaisemaan näitä vaikeita tunteita, kuten häpeää, katkeruutta, kateutta ja vihaa. Suhtauduin taiteeseeni aika ajoin jopa väkivaltaisesti. Altistin maalaus pohjani erilaisille fyysisille haasteille. Maalaan paljon ulkona, missä ei

tarvi murehtia pahemmin roiskimisesta, ja missä on tilaa paiskoa työtä oman mielen mukaan minne haluaa. Viskomisen lisäksi poljin, poltin ja upotin töitä jokeen. Maalausprosessiin kuului useasti myös elementti, jonka tajusin myöhemmin olevan hyvin performatiivinen.

Tähän prosessiin tai elementtiin kuului itseni peittäminen maalilla. ”Olen taidetta”, kuului kumiseva ääni päässäni, kun olin megalomaanisen tunteen valtaamana. Koin tekeväni ja olevani jotain suurta. Laajensin akryylimaalista musteeseen ja vereen. Ajattelin, että seuraavassa työssäni tulisin käyttämään kaikkea kolmea nestettä, jotka yhdistävät lähes kaikkia lahkoja ja uskontoja; vettä, verta ja siemennestettä. Jopa nyt kirjoittaessani pääsen takaisin silloiseen tunteeseen. Tunnen tunteiden palon nousevan silmiini. Nesteen pyhä kolminaisuus. En ikinä saanut toteutettua tätä työtä, sillä jokin muuttui taiteellisessa työskentelyssäni.

4.2 Ilon pilkahduksia

Aloittaessani opiskelun Kankaanpäässä, tutustuin paikalliseen taiteilijaan, Heikki Korkalaan, josta myöhemmin tuli Kankaanpään taidekoulun työmestari. Inspiroiduin Korkalan tauluista, erityisesti niiden iloisuudesta. Olin sukeltanut omassa työskentelyssäni dramaattisuuteen ja turmiollisten tunteiden purkamiseen. Olin tyytyväinen, että ihmiset kokivat samaistuttavuutta töitäni kohtaan, koska pointtinani oli kommunikoida tunteitani ja saada katsojalle olo, ettei hän välttämättä ole yksin näiden haastavien tunteiden kanssa. Nyt minulta vedettiin matto jalkojen alta, sillä Korkalan tapaaminen aiheutti minulle uuden haasteen: miten voin tehdä iloista taidetta?

Ajatuksen tasolla iloisen taiteen tekeminen on helppoa, mutta käytännössä se osoittautui paljon haastavammaksi. Huomasin pian, että on haastavaa löytää kuva-aiheita, jotka ovat iloisia mutta eivät kliseitä. Toiseksi haasteeksi muodostui aidon tunteen kuvaus, sillä en kokenut olevani kovinkaan iloinen tai onnellinen. Negatiivisina nähdyt tunteet on helppo ilmaista, sillä niiden täytyy päästä ulos. On helpompaa velloa negatiivisessa mielenmaisemassa ja

keskittyä sen purkamiseen, sillä se tuntuu todella tarpeelliselta. Iloisten ja onnellisten tunteiden taltioiminen oli haastavaa myös siinä, etten näiden tunteiden alaisena kokenut tarpeellisena ilmaista niitä. Se ei tuntunut niin luontevalta, kuin negatiivisten tunteiden ilmaisu. Kun on onnellinen, niin on täysin tyytyväinen. Ei ole kysymystä, johon tarvii löytää vastausta. On haastavaa pitää positiivista tunnetta yllä ja osata lopettaa työskentely, kun mielenmaisema alkaa muuttumaan negatiiviseen suuntaan. Isoin haaste oli kuitenkin vielä edessäpäin.

Haluan, että katsojalla herää iloisia ja onnellisia tunteita katsellessaan työtäni, ja uskon ettei niitä synny, ellen laita aitoa tunnetta maalaukseen. Siitä alkoikin henkinen savotta; minun on saatava itseni iloiseksi. Minulla kävi tässä onnea, sillä koulu tarjosi mahdollisuuden erittäin kasvattaviin performanssikursseihin, joissa pääsin sukeltamaan alitajuntaani turvallisessa ja avoimessa ympäristössä. Löysin uusia kanavia tunteilleni ja niiden käsittelylle, sekä työkaluja hyväksymään itseni juuri sellaisena, kun olen. Suurin onneni oli kuitenkin siinä, että rakastuin. Tämä rakkaus antoi minulle vakaan tunteellisen pohjan, jolla pystyin maalaamaan ensimmäisen iloisen työni, "Vion taulu".

Kuva 1. Vion taulu

Sukeltaessani iloiseen mielenmaisemaan, aloin pohtimaan enemmän taiteellisten töiden tunnelatausta. Miten ne ilmenevät ja miten tämä lataus tapahtuu? Päteekö tämä muihinkin asioihin taulujen lisäksi? Miten tunnearvon voi arvottaa? Onko tunnearvolla rahallista arvoa, ja voiko sitä vaihtaa?

4.3 Pelko

Nyky-yhteiskunnan alati kiihtyvässä polarisaatiossa, näen kevyen taiteen merkityksen korostuvan entisestään. Ollessani koulussa näin, miten poliittisesti virittyntä ja suorastaan ankeaa taidetta tehdään. Toki sille on paikkansa ja on tärkeää, että kansa saa oman äänensä kuuluviin, mutta huomasin pian turtuvani kantaaottavaan ja shokkiarvoa käyttävään taiteeseen. Tuntui, kuin se tukahduttaisi minut ja hiljaa sammuttaisi luovan kipinän, joka kytee sisälläni. Olinhan itsekin tehnyt tällaista rajua ja kantaaottavaa taidetta, mutta se tuntui tippuvan pois työskentelystä, kun aloin pohtimaan tunteen ja ajatusten tallentamista taide-esineisiin. En halua välittää katsojalle ahdistusta ja huolta tulevasta, päinvastoin, haluan luoda katsojalle tunteen toivosta ja onnellisuudesta ja siitä, miten nämäkin tunteet ovat täysin mahdollisia nykyisessä poliittisessä ilmapiirissä. Kompastun monesti prosessini aikana. Ahdistus huomisesta kanavoituu kädestäni pensselin kautta kankaalle, ja loppujen lopuksi en pidä työstä, sillä versio minusta ja todellisuudestani, jonka koen haastavana, on purkautunut teokseen. Se ei tarkoita, etteikö työ olisi arvokas itsessään, ja on hyvä tutkia itsensä monia eri ulottuvuuksia, mutta se ei ole sitä, mitä haluan taiteellani tuoda esille.

Koen että tällainen ajattelutapa tuo täysin uudenlaisen lähestymisen prosessiini ja ylipäätään elämäni. Koen että taiteilijuus on ammatti, mutta se on pelkän työnharjoittamisen lisäksi elämäntapa. On hankalaa luoda taidetta, joka ei kumpua sinusta itsestäsi tai kerro sinusta jollain tavalla. Kaikki on aina kytköksissä sinun kokemukseesi ympäröivästä maailmasta ja siihen, millaiseksi luot sinun oman todellisuutesi. En halua täyttää todellisuuttani ahdistavilla kuvilla maailman mahdollisesta tulevasta tilanteesta tai sen absurdeista ongelmista, vaan haluan täyttää sen lintujen laululla, auringon

paisteella ja kukkasilla. Olen huomannut, että on erittäin haastavaa luoda, jos elää pelon hallitsemaa elämää. Kyllä, voin tehdä teknisesti hienon taulun ja olla siihen tyytyväinen, mutta en koe, että sieluni saa siitä minkäänlaista ravintoa. Pelon hallitsema taide menee aina muiden ajatusten mukaan, sekä taipumukseen sopeutua muihin ihmisiin. ”Mitä he ajattelevat?”. Tuo ajatus kumisee pelonsekaisessa päässäni, kun koitan saada maalattua täydellistä kättä. Ei se ole kivaa, eikä se tule aidosta minusta. Se tulee hylkäämisen pelosta. Minun on vaikea nähdä itseäni onnellisena, jos luon pelosta. Jälleen haluan täsmentää, että on tärkeää maalata omia pelkoja ja tutkailla näitä aspekteja ihmisen psyykkeessä, mutta yhtä tärkeää on myös osata päästä siitä irti ja olla onnellinen. Eihän tästä elämästä muuten mitään tulisi.

4.4 Kirjoituskone

Olen pohtinut opinnäytetyön kirjallisen osan kirjoittamista ja sen prosessia. Olen lukion jälkeen siirtynyt kirjoittamaan enemmän kirjoituskoneella. Sen nakuttava ääni ja iloinen kellon kilahdus, minkä saat marginaalin osuessa, tyydyttävät minua enemmän kuin tietokoneella kirjoittaminen. Toki tietokoneessa on oma näppäryytensä, mutta siinä ei ole samaa tunnetta kuin kirjoituskoneessa. Uskon tämän liittyvän juuri tunteen taltioitumiseen johonkin esineeseen tai asiaan. Olen tykännyt maalata isoille pohjille ja performoida ihmisille, sillä koen niiden olevan hyvin fyysisiä ilmaisemisen muotoja. Kehoni pitää päästä liikkumaan, sillä liikkellä saan kanavat auki taiteelliselle ilmaisulle. Tietokoneella kirjoittaminen tuntuu samalta, kun koittaisin piirtää anatomisesti korrektia potrettia pienelle paperille, selkä kyyryssä. Kirjoituskoneella kirjoittaminen tuntuu suurelle kankaalle ekspressionistisen maalauksen luomiselta. Kirjoituskoneella ei voi kumittaa, joten joudut korjaamaan väittämäsi tai väärin asetellun virkkeen jollain muulla keinolla. Tästä syntyy vuorovaikutus kirjoittajan ja koneen välillä. Aivan kun kävisin dialogia Olivettini kanssa. Olen käyttänyt kirjoituskonetta useissa performansseissa, juuri sen tekemän äänen vuoksi, mutta myös muistuttamaan ihmisiä siitä, millaista kirjoittaminen on ollut. Kirjoituskoneeni on Kankaanpään kierrätyskeskuksesta hommattu Olivetti Student 350TR. Keppikaupassa useampi erehtyi

ajattelemaan, että koneeni olisi kassakone. On hauska huomata, millaisia mielleyhtymiä ihmisille tulee vanhoista laitteista ja niiden funktioista. On myös kiva pohtia, miten ihmiset tulevat reagoimaan meidän huippumoderneihin älylaitteisiimme viidenkymmenen vuoden päästä.

Painotan vielä kirjoituskoneen fyysisyyttä. On kiehtovaa, miten mekaaninen laite se on. Miten niin jämerä ja kova kone on samalla hento ja herkkä. Kirjoituskone tuntuu olevan täydellisessä harmoniassa toimiva laite, jolla on omat ajatukset. Nämä ajatukset välittyvät tekstiin, juuri tämän aiemmin mainitun dialogin avulla. Pyrin maalatessani antamaan tilaa luonnolliselle vahingolle, ja tykkään ajatella, että annan maalille mahdollisuuden ilmaista itseään. Taiteilijana toimin vain mahdollistajana materiaalien itseilmaisuuksiin. Luomalla ja muuttamalla olosuhteita, pystyn kontrolloimaan tätä vahinkoa ja sen määrää. Koen, että kirjoituskoneella kirjoittaminen on juuri tällaista vuorovaikutusta, mutta tässä tapauksessa kone on mahdollistaja ja minä olen luonnollinen vahinko.

4.5 Leikki

Leikki on mielestäni erittäin oleellinen osa luomista, ja oman sisäisen lapsen kultivoiminen on välttämätöntä, että saan pidettyä luovan liekkini yllä. Oli ilo olla koulussa larppauskurssilla, jolla koin ymmärtäväni leikin ja taiteen yhteyden paljon syvemmin kuin aikaisemmin. Lapset ovat vallan inspiroivia otuksia. Heidän mielikuvituksellaan ei tunnu olevan mitään rajaa, ja heillä on mahtava kyky kuvailla tarinaa ja leikkiä samalla, kun he luovat piirustuksia ja maalauksia. Aivan kuin heillä olisi pääsy johonkin toiseen todellisuuteen, jonka portit ovat sulkeutuneet meille varttuneemmille ikääntymisen myötä. Ainoat säännöt, mitä tämä todellisuus noudattaa, ovat luojansa luomat. Lasten maailma rakoilee meidän varttuneempien todellisuuteemme leikin muodossa, ja miten hienosti he sen tuovatkaan esiin. Halusin herättää sisäistä lastani ja pohdin keinoa, miten saada myös muiden ihmisten sisäisen lapsen heräämään.

Tästä inspiroituneena kirjoitin larpin, jonka toimeenkuva oli seuraava. ”Kaikki osallistujat luovat hahmot, jotka ovat alakouluikäisiä. Minä, Joonas Heikkilä ja Victoria Torboli, toimitaan välituntivalvojina. Pääsette siis välituntivalvoiksi!”. Larppi kesti noin tunnin, mikä on pidempi kuin normaali välitunti, mutta me olemme aikuisia, niin me saamme tehdä mitä haluamme. Tämän larpin aikana rakkaat kollegani pyörivät kinoksessa ja leikkivät lumivuorella. He keräilivät pusikoista risuja ja rakentelivat majoja. Me ohjaajat, eli ”välkkävalvojat”, jaoimme ”lapsille” pillimehut ja puhalsimme pilliin, kun välkkä oli ohi. Haastattelin osallistujia larpin jälkeen, sillä halusin tietää, mitä ja miten he kokivat larpin aikana. Moni heistä sanoi kokeneensa inspiraatiota elävöittää sisäistä lastaan, ja yksi heistä sai jopa idean uuteen näyttelyyn!

Uskon vahvasti, että luovuus meissä ihmisissä virtaa meidän sisäisen lapsemme kautta. Tämä lapsi näkee edelleen maagisen maailman, jonka rajat se määrittää itse. Parhaat työni syntyvät, kun kokeilen uusia tekniikoita ja koetan olla rentona sekä uteliaana luomisen prosessissa. Käytännössä leikin, ja annan sen leikin viedä työtäni eteenpäin. En takerru vahinkoihin ja epätäydellisyyksiin, vaan otan ne avoimesti mukaan työn tarinaan ja vien sitä eteenpäin, kuten leikissäkin. Performansseissa on ilmeisen tärkeää, että tilannetta lukee ja osaa käyttäytyä hetken mukaisesti, varsinkin kun työskentelee yleisön kanssa. Yleisöstä tuleva uusi todellisuuden taju, tai osallistuvan ihmisen oma sisäinen lapsi ja aikuinen ego, muuttaa heti performanssin luomaa tilaa ja energiaa. Silloin pitää olla tarkkaavaisena ja ottaa osallistujia avoimin mielin mukaan omaan leikkiin. Pitää myös tulla vastaan oman mielikuvitusmaailman kanssa, ja muovata siitä molemmille sopiva alusta, missä yhteen törmäävät todellisuudet luovat jotain uutta ja maagista.

Väkisin väännettyihin töihin syntyy helposti karvas sivumaku. Minulle tulee helposti sellainen olo, että voin tuntea jostain työstä, miten taiteilija on maalannut sitä niska kyyryssä tuntikausia. Työ välittää sitä stressiä ja kipua mitä taiteilija on sitä tehdessään kokenut, mikä tekee minut epämukavaksi. Hänen luoma todellisuus, tai leikki, valuu sillä tavalla omaani, enkä tiedä haluanko sellaista tunnetta todellisuuteeni. Pidän töistä, joissa on tilaa

hengittää, varsinkin kun työ näyttää siltä, että se on tukotettu täyteen, mutta siihen on saatu tilaa omalle mielelle ja silmälle sen verran, että se voi vapaasti vaellella kankaalle tallennetussa sielun maisemassa.

4.6 Esineet

Olen pitänyt luonnosta löydettyjä asioita jollain tavalla pyhinä. Perheessäni ei olla kovin uskovaisia, mutta metsää pidetään kirkkona. Olen pitänyt aina keppien keräämisestä, ja tunnen niiden välittävän maadoittavaa ja voimaannuttavaa tunnetta kehooni. Tällaisia keppejä minulla on kerääntynyt vino pino kotiin, mutta keräilyn helmi on ehdottomasti isän isän isäni löytämä keppi, joka on yli kuusikymmentä vuotta vanha. Pidän keppiä äärimmäisen arvokkaana itselleni, vaikka en usko sen omaavan kovinkaan suurta rahallista arvoa.

Performanssien myötä minulle alkoi avautumaan näkökenttäni myös taidesineiden tunnelataus. Käytän performansseissa usein keppejä, kirjoituskonetta ja esineitä, joita minulle on lahjoitettu performanssin aikana tai annettu niiden johdosta. Ignacio Perez Perez inspiroi minua käyttämään erilaisia esineitä performansseissa, ja pohtimaan niiden symboliikkaa. Aluksi en ajatellut esineen omaavan juuri minkäänlaista tunnetta, mutta väistämättä niihin alkoi ajan myötä muodostumaan jonkinlaista latausta. Lataus tai tunne riippuu siitä, miten kohtelen esinettä, millä tavalla se on tullut elämäni ja millainen tarina esineessä on, ja ennen kaikkea, millainen mahdollinen tulevaisuus esineellä on. Jos asennoidun esineeseen roskana, tulee siitä roska minun todellisuudessani, mutta jos taas kohtelen esinettä maagisena, niin tulee siitä taikaesine. Kysymyksenä kuuluukin, että saanko välitettyä tämän tunteen myös katsojalle tai performanssiin osallistuvalla henkilöllä. Tästä sain loppujen lopuksi ideani opinnäytetyöhön.

5 KEPPIKAUPPA

Pidin opinnäytetyönäyttelyn avajaisissa performanssin, missä vaihdoin keppejä muita taikaesineitä vastaan. Mukanani oli myös kiviä ja muita taikaesineitä ns. "vaihtorahana," sillä kaupan juju oli se, että kauppaa käydään jollain muulla tavalla, kuin jo perinteiseksi muodostuneella rahalla. Vaihdot, tai kaupat, kirjasin ylös kirjoituskoneella kauppakirjaan, joka jäi galleriaan pöydälle myöhästyneiden tarkasteltavaksi. Kaupan kaikki elementit, kirjoituskonetta ja salkkua lukuun ottamatta, olivat minun itse rakentamia. Kepit olen kerännyt metsistä ympäri Suomea.

Kuva 2. Keppikauppa

5.1 Keppien työstäminen

Metsänhoidollisesti kerätyt kepit käsittelen seuraavasti. Samoilen metsässä, ja pohdiskelen omia asioitani. Kun koen oivalluksen tai ajattelen jotain tunnetta taikka ihmistä, ja eteeni sattuu sillä hetkellä sopivan oloinen keppi, noukin sen mukaani. Tällöin kepillle tulee ensimmäinen minun asettamani intentio tai tunne. Menen nuotiopaikalle, missä vuolen mahdolliset kuoret ja oksat pois

sekä veistän keppejä, jos se on tarpeen. Tämän jälkeen poltan kepit nuotiolla, jotta haitalliset sienet ja ötökät eivät pääse kasvamaan ja leviämään. Samalla hyönteisten syömät uurteet tummuvat. Palamisen tapahtuessa ajatukseni ovat keskittyneet puhdistukseen ja vapautukseen. Tämän jälkeen hion keppejä hiekassa ja puukon terän tylsällä osalla. Tässä kohdassa kohdistan ajatukseni maahan ja vakauteen sekä turvallisuuteen. Hionnan jälkeen upotan kepit veteen, jolloin ajatukseni pääsevät virtaamaan sulavasti kepin lävitse. Nämä ajatukset kovettuvat kovaksi ja sulavat takaisin nesteeksi, jatkaen virtaustaan. Annan kepin toimia ajatusteni vesselinä, joka ohjaa fokukseni suunnan. Seuraavaksi jätän kepin kuivumaan ilmaan, missä kepin sisällä olevat ajatukset ja intentiot pääsevät hyväksymään muutoksen. Lopuksi viimeistelen kepin hiomapaperilla. Kepin valmistamisen prosessissa pyrin puhdistamaan kepin myös energeettisellä tasolla.

Työ on hyvin meditatiivista ja rituaalimaista, mutta se vaihtelee aina kepin kohdalla. Lopputuloksena tulee taikasauva, johon asiakas voi ladata omat intentionsa ja energiansa. Joskus käy niin, että jokin keppi suuntautuu juuri jollekulle tietylle, jos olen sattunut käymään läpi omissa ajatuksissani jotain, joka on tallentunut keppiin. Se voi olla joko ajatus hänestä tai jostain muusta, joka resonoi tämän henkilön kanssa. Yllättävää on, että moni ajatuksista resonoi suhteellisen usean ihmisen kanssa.

5.2 Kaupankäynti

Kauppaa käydessä vaihdan asiakkaan kanssa tarinat minun esineestäni ja hänen esineestään. Pyrin arvioimaan, onko hänen tunnearvonsa hänen esinettään kohtaan linjassa minun tunnearvoni kanssa omaa esinettäni kohtaan. Mikä on esineiden symbolinen merkitys, ja ovatko ne tasapainossa keskenään. Onko meillä yhtenevä kunnioitus vaihdettavia esineitä kohtaan, ja mihin tarkoitukseen nämä esineet menevät. Esimerkkinä tulee mieleen, kun tein pensselin kepeistä ja omista hiuksistani. Halusin vaihdossa toisen ihmisen hiuksia. Tällöin materiaalien symbolinen arvo pysyy tasapainossa keskenään.

Opinnäytetyönäyttely sijaitsi Ars Porin tiloissa, Porin IsoKarhun kauppakeskuksessa. Näin tämän oikein sopivana paikkana pitää keppikauppaa. Työn tehtävänä on haastaa ihmisiä pohtimaan arvoa rahan ulkopuolella, ja kantamaan mukanaan jotain heille taikuutta edustavaa. Sillä nämä esineet tekevät itselleni jokapäiväisestä arjesta hieman maagisempaa. Toivon tämän maagisuuden valuvan minun todellisuudestani heidän arkeensa.

6 MITEN KEPPIKAUPPA MUOVAA KOKIJAN TODELLISUUTTA

Keppikaupassa käydään kauppaa rahan sijaan taikaesineillä ja niiden energeettisellä tunnearvolla. Tämä vaihto käynnistää useita psykologisia, symbolisia ja emotionaalisia prosesseja. Yleensä ihmiset yhdistävät arvon rahaan, eli objektiiviseen markkina-arvoon. Tarjoamalla asiakkaalle uutta arvojärjestelmää, joka perustuu merkitykseen, taikaan ja tunteeseen, rikon jo automaattiseksi muodostuneen ”raha = arvo”-yhteyden. Tämä luo asiakkaalle kognitiivisen dissonanssin ja antaa tilaa uusille arvojärjestelmille.

Kepit, sauvat ja kivet, joita vaihdan, ovat arkkityyppejä ihmiskulttuurissa, sillä ne nähdään usein voimaesineinä tai tiedon kantajina. Niiden käsittely herättää syviä symbolisia tasoja asiakkaan alitajunnassa, mikä aiheuttaa heidän sisäisen maailmansa muokkautumista myyttisempään, taianomaisempaan ja epärationaalisempaan suuntaan. Kauppa ei ole passiivinen tapahtuma, vaan asiakas antaa ja saa, mutta ennen kaikkea valitsee, minkä esineen hän haluaa. Valinta on tahdon teko, mitä pidetään magiassa muutoksen ytimenä. Mikäli he onnistuvat vaihtokaupassa kanssani, on se heille testamentti heidän omasta tahdostaan ja sen voimakkuudesta, mikä on yksi magian perusteista.

6.1 Vaikuttaako tämä objektiiviseen todellisuuteen?

Kyllä! Kahdella eri tavalla. Se muuttaa käyttäytymistä ja sosiaalisia struktuureja. Mikäli asiakkaat muuttaavat sisäistä arvokäsitystään, missä kokemukset, rituaalit ja taikaesineet nähdään rahaa arvokkaampana, muuttaa se heidän käyttäytymistään ulkomaailmassa. He voivat investoida enemmän aikaa sosiaalisiin suhteisiin, kädentaitoihin, taiteisiin tai henkisytyteen, puhtaan kuluttamisen sijaan. Ajan myötä tämä subjektiivinen muutos muovaa objektiivista todellisuutta sen sosiaalisella tasolla, muokkaamalla sen kulttuurista mallia. Tämä voi johtaa uusien yhteisöjen ja verkostojen muodostumiseen, jotka operoivat normaalien taloudellisten järjestelmien ulkopuolella.

Fyysiset teot saavat aikaan fyysisiä tuloksia. Taikaesineiden vaihtaminen on todellisten, fyysisten esineiden vaihtoa. Kaupassa objekti saa uuden omistajan, uuden kontekstin sekä uuden merkityksen. Esineet itsessään latautuvat yhdessä koetusta kokemuksesta ja saavat rituaalista voimaa. Täten performanssi järjestää uudelleen materiaa, niin fyysisesti kuin henkisesti.

Performanssi vaikuttaa subjektiiviseen todellisuuteen rikkomalla arvokäsitystä, herättää symbolista ajattelua ja vahvistaa kokijan tahtoa. Objektiiviseen todellisuuteen se vaikuttaa muokkaamalla käytösmalleja ja kulttuurillisia rakenteita, sekä fyysisesti siirtää ja muokkaa fyysisiä objekteja.

Osoittamalla kykeneväni muuttamaan todellisuutta, sen kahdella tasolla, voin itsevarmasti tituleerata itseni sfäärimestariksi!

LÄHTEET

- Benedetti, F. (2008). *Placebo effects: Understanding the mechanisms in health and disease*. Oxford University Press.
- Bourdieu, P. (1972). *Outline of a theory of practice* (R. Nice, Trans.). Cambridge University Press
- Carroll, P. J. (1987). *Liber Null & Psychonaut: An introduction to chaos magic*. Weiser Books.
- Eliade, M. (1959). *The sacred and the profane: The nature of religion*. Harcourt, Brace & World.
- Fischer-Lichte, E. (2008). *The transformative power of performance: A new aesthetics* (S. I. Jain, Trans.). Routledge.
- Hukantaival, S. (2021). Finnish folk magic objects in a European context. *Temenos – Nordic Journal of Comparative Religion*, 57(2), 155–180.
- Jung, C. G. (1964). *Man and his symbols*. Aldus Books.
- Stark, L. (2006). *The magical self: Body, society and the supernatural in early modern rural Finland*. Finnish Literature Society.
- Toivo, R. M. (2016). *Faith and magic in early modern Finland*. Palgrave Macmillan.